

Chris McGeorge

Halverwege morgen

Vertaald door Yolande Ligterink

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

00.00

Colm MacArthur

Royal Navy – Operatie Kingmaker

(mijnopruiming)

Perzische Golf

Vrijdag 12 oktober 2012

01.12 uur

Colm MacArthur had het gevoel dat hij wel een week kon slapen. En op dat moment dreigde de slaap hem te overmannen. Zijn oogleden voelden zwaar, als schijfjes sterk materiaal die hij slechts met moeite omhoog kon houden. Het enige wat hem nog wakker hield was de koele wind, want op wilskracht redde hij het niet en van zijn plichtsbesef was weinig over. De inktzwarte nacht strekte zich voor hem uit, het soort nacht dat je ging twifelen aan elk belangrijk besluit dat je tot dit punt had gebracht, precies tot dit punt.

De hele dag was hij bezig geweest met inspannende karweitjes die op zichzelf onzinnig leken, maar waarvan werd volgehouden dat ze goed waren voor het schip als geheel. Hij had vloeren gedweild, opgeruimd, de vaat gedaan – al die klussen waar nooit over werd gerept op de weringspamfletten van de Royal Navy. Het vooruitzicht van een rustige nacht had hem erdoorheen gesleept.

Dus toen zijn vriend Gabe Steadman hen vrijwillig had aangemeld voor de nachtwacht, had Colm hem het liefst overboord gegooid. Maar Gabe had Colm overtuigd van het nut; ze moesten nodig een wit voetje halen nadat ze waren betrapt terwijl ze benedendeks om hoge inzetten zaten te kaarten, zodat ze hopelijk wat opwindender taken zouden krijgen.

De *Aevum*, het schip waarop ze het laatste jaar hadden verbleven, lag stil in de zwarte stille nacht. Behalve van de wind kwam het enige

geluid van het trage kabbelen waarmee de stroming een weg zocht om het roerloze vaartuig. Het was niet genoeg om Colms aandacht vast te houden, laat staan dat hij er alert door bleef.

Colm en Gabe hadden het schip in tweeën gedeeld; Colm moest de bakboordzijde voor zijn rekening nemen, maar in de drie uur van deze eindeloze wacht was hij amper één keer het lange dek af gelopen. Nu leunde hij over de reling en keek naar het donkere water daarbeneden; hij wist niet meer hoelang hij daar al stond. Als een van zijn meerderen hem zag, kreeg hij er flinke problemen mee, maar die lagen allemaal benedendecks te slapen en Colm dacht niet dat het schip enig gevaar liep. De strijd tegen het terrorisme was voorbij en gewonnen. Zowel Gabe als Colm had daarbij meestal langs de zijlijn gestaan, maar ze hadden toch wat littekens opgelopen. Nu waren ze de schoonmaakploeg – een verspilling van de ervaring die ze hadden opgedaan.

Maar zo te horen nam Gabe zijn plicht serieuzer. Als hij goed luisterde, kon hij Gabes voetstappen op het dek horen, die zachtjes heen en weer gingen en elk kwartier van richting veranderden.

Op het moment dat Colm besloot dat hij weer in beweging moest komen voordat de koude wind hem aanspoorde en hij overeind kwam, passeerden Gabes voetstappen als geroepen aan de andere kant van de kapiteinshut. Hij rekte zich uit, deed zijn jas wat verder dicht en begon te lopen.

Toen dacht Colm dat hij Gabe hoorde stilstaan en iets hoorde zeggen. Hij bleef staan luisteren. ‘Gabe?’

Niets.

Hij moest het zich hebben verbeeld.

Colm maakte zich al een tijdje in stilte zorgen om Gabe. Ze waren samen opgegroeid in het noordoosten, in een heel andere wereld. Hij kende Gabes geschiedenis en wist dat hij nooit in dienst had gewild. Maar een tijdje was het goed gegaan. Vijf jaar zelfs. Het was slikken of stikken geweest, en hij had gedaan wat hij moest doen. Maar nu lag er weer een schaduw over zijn gezicht en was de hapering in zijn stem terug. Hij deed nog steeds zijn plicht, maar het was weer niet goed met hem. En dat zat Colm niet lekker.

Misschien verbeelde hij het zich maar, misschien analyseerde hij

iets kapot. Feit was dat Gabe een betere marinier was dan hij. Misschien projecteerde hij zijn eigen ongenoegen op zijn vriend. Je kon geen plas of spiegelbeeld beschuldigen. Was hijzelf hier ongelukkig?

Op dat moment zeker. De nachtwacht was Colms minst favoriete bezigheid, omdat het zo afgrijselijk saai was. Het schip voer niet en de vochtigheidsgraad was enorm hoog. Het was niet waarschijnlijk dat je een mijn in de gaten kreeg. Die dingen waren niet bepaald gemakkelijk te zien.

Colms oogleden vielen weer dicht. De wind speelde over zijn gezicht alsof ze hem in slaap wilde sussen. Hij leunde op de reling om zijn voeten te ontlasten. En hij voelde zich steeds verder wegzakken.

Een luide plons. Aan de andere kant van het schip. Dit was geen verbeelding.

Colms ogen schoten open. 'Gabe?' riep hij. De voetstappen waren niet meer te horen.

Misschien was er gewoon iets gevallen.

Maar wat dan? Alles was vastgezet, het was een rustige nacht (die rust had Colm graag slapend ervaren) en het schip lag stil.

'Gabe?'

Weer een plons. Iets zachter.

Er was iets mis.

Colm ging rechtop staan. Er gingen allerlei belachelijke dingen door zijn hoofd, vooral over piraten en haaien.

Waar was Gabe?

Colm liep om de hut heen en overschreed de stilzwijgend vastgestelde grens van Gabes gebied. Hij keek langs het schip. Niets. Niemand. Geen piraten. Maar ook geen Gabe.

Er was iets helemaal mis.

Hij draaide zich om naar de andere kant. De wind wakkerde aan, waardoor het nog killer werd. Het duurde veel te lang voor zijn brein had verwerkt wat hij zag. 'Gabe, wat...'

Gabe zat op de reling, met zijn benen buitenboord. Hij had iets vast, iets wat groot was en zwaar, met kettingen eromheen. Een van de kettingen liep naar zijn enkel.

Gabe zag dat hij in vol uniform was. Ondanks zijn geschoren hoofd,

dat glansde in het maanlicht, en zijn oude en vermoeide ogen keek hij Colm aan als een jongere versie van zichzelf. 'Het heeft niet zo mogen zijn,' zei Gabe. Toen liet hij het ding in zijn handen los: een sintelblok dat net zo zwaar was als Colms oogleden waren geweest. En Gabe werd van de reling getrokken. Ijskoude ontzetting in de stille nacht. Een luide plons. En toen nog een.

Colm schoot naar voren. 'Gabe!' Hij kwam op de plek waar zijn vriend een seconde eerder nog was geweest en keek naar de zee. En hij zag zijn vriend naar hem opkijken terwijl hij naar de diepte werd getrokken. Het leek erop dat Gabe glimlachte.

En Colm MacArthur heeft nooit meer goed kunnen slapen.

01.00

Ruis uit het verleden

01.01

Shirley Steadman

Chester-Le-Street, Noordoost-Engeland

Dinsdag 9 februari 2021

19.05 uur

‘Wat is het toch heerlijk om je te zien, meisje,’ zei de oude Harold toen Shirley met haar naamkaartje en klembord naar zijn bed liep. Hij had hier de laatste drie keer dat ze de zaal had bezocht ook al gelegen, en ze was op hem gesteld geraakt, net als hij op haar. Ze wist niet goed wat hij mankeerde, behalve dat hij iets aan zijn arm had, maar hij leek moeite te hebben met praten. Hij raakte ervan buiten adem, alsof hij voortdurend tegen een heuvel op liep. ‘Je wordt met de dag jonger.’

‘Harold.’ Shirley glimlachte en tikte op haar klembord. ‘Ik ben amper jonger dan jij.’

‘Kan zijn, lieverd, maar je lijkt geen dag ouder dan twintig,’ zei hij met zijn zware accent. Ze woonde hier al twintig jaar en had nog steeds moeite sommige mensen te verstaan.

‘Zo is het wel genoeg,’ zei Shirley met het gezag dat ze zichzelf had aangeleerd bij de opvoeding van haar kinderen. Ze klikte met de pen. ‘Wat zal het vandaag zijn?’

‘Hm...’ Harold deed alsof hij nadacht. Hij had waarschijnlijk met een komisch gebaar aan zijn kin gekrabd als zijn arm niet in een mitella had gezeten. ‘Nou, Bowie natuurlijk. Doe die over die astronaut maar.’ Zijn geheugen was niet al te best. Maar dat kon Shirley hem niet aanrekenen. Het hare was niet veel beter. ‘Hoe heet dat nummer ook alweer?’

Shirley knikte en schreef ‘Harold’ en ‘Space Oddity’ op het papier op het klembord. ‘Ground control to Major Tom?’

‘Ja, dat.’ Harold zong snel het refrein.

Shirley glimlachte en wachtte rustig tot hij klaar was. 'Aan wie moet het worden opgedragen?' vroeg ze.

'Nou, aan jou natuurlijk.' Harold lachte.

'Harold!' riep Shirley verwijtend.

'Nou, goed dan. Mijn vrouw dan maar.'

'Dat is beter.' Shirley schreef de opdracht op het formulier. 'Moet ik je even helpen met de koptelefoon, zodat je kunt luisteren?'

'Ja, als dat zou kunnen.'

Shirley liep om het bed heen en vermeed zorgvuldig alle snoeren en apparaten. De kleine tv was tegen de achtermuur geduwd. Ze trok hem boven Harold's bed, pakte de koptelefoon – net zo een als ze in vliegtuigen uitdelen – en zette hem op Harold's hoofd. Toen zette ze de tv op radio en schakelde naar kanaal 5. 'Alsjeblieft. Het komt om ongeveer kwart over acht.'

'Je bent een juweeltje, meid,' zei Harold met een knipoog.

Shirley lachte, maar ze maakte zich een beetje zorgen, want ze had gezien dat Harold een nieuw infuus had. Dat was er vorige week niet geweest. Er was iets mis met hem, iets wat erger was dan een gebroken arm.

Ze zei hem gedag en verliet de zaal.

De patiënten van afdeling 14 hadden echt hun best gedaan. Normaal gesproken kreeg ze daar niet veel reactie; het was de orthopedische afdeling en daar lagen vaak oudere patiënten of mensen die niet in de stemming waren om naar verzoeknummers op de radio te luisteren. Maar vandaag had ze een heleboel aanvragen. Shirley wist niet goed hoe ze die allemaal in het programma kon krijgen en hoe ze de nummers in elkaar moest laten overgaan. Natuurlijk kwamen er een paar oude favorieten voorbij: een oudere man met een been in tractie wilde 'My Way', opgedragen aan zijn vrouw, een jonge vrouw vroeg om 'Wannabe' van de Spice Girls voor haar dochter en een vrouw van Shirleys leeftijd wilde Vera Lynn horen, heel mooi, maar verschrikkelijk cliché. Er waren echter ook een paar eigenaardige keuzes: een song over een JCB-graafmachine dat ze niet kende, een rapnummer van Childish Gambino (een naam die ze wel eens had gehoord, hoewel ze nooit naar zijn muziek had geluisterd) en iets van (ze hoopte dat ze het goed had

opgeschreven) Wise Kalifer. Ze was ervan overtuigd dat in sommige van deze nummers grove taal voorkwam, maar ze hadden de radioversies, dus het maakte niet echt uit.

Zoals altijd liep Shirley als laatste langs de verpleegsterspost om te vragen of zij iets wilden laten draaien. De verpleegsters, die tegenwoordig allemaal jonger waren dan haar dochter, dachten even na en kozen voor 'I Gotta Get Out of This Place'. Shirley lachte, alsof dit de eerste keer was dat ze dat verzoek kreeg, en schreef het op haar klembord. Ze bedankte de verpleegsters, liep de afdeling af en ging langzaam naar de liften. Daar bleef ze staan, met haar vinger bij de knop. Maar ze moest denken aan wat Marsha had gezegd bij de borduurclub, namelijk dat haar gewrichten vast gingen zitten omdat ze te weinig lichaamsbeweging kreeg, en trok haar vinger terug. Dat zou haar niet gebeuren; ze nam de trap.

In de laatste gang liep er een groep verpleegsters langs, en tot haar schrik zag ze een flits van roodblond haar. Het was Callie. Ze probeerde onopvallend langs te lopen, maar hun blikken kruisten elkaar. Shirley voelde zich meteen schuldig, zoals altijd als ze Callie zag. Ze hoopte maar dat Callie warmte in haar blik voelde. Waarom kwamen ze elkaar toch steeds tegen? Er leek geen ontkomen aan. Ze wist dat Callie hier werkte, maar iemand daarboven had kennelijk iets tegen haar. Vroeger lag ze er wakker van, want ze dacht dat ze het verdiend had, en in zekere zin was dat nog steeds zo, maar tegenwoordig verdrong ze de schuldgevoelens en ging ze verder met haar leven.

Een beetje buiten adem kwam ze de studio weer in. Ze had een kloppend gevoel in haar benen, dus die zouden morgen wel weer pijn doen, maar haar knieën gingen tenminste niet vastzitten, en dat was een goede zaak. Toen ze de code intypte en het vierkante halletje in een vergeten ziekenhuisgang in ging, hoorde ze de vertrouwde stem van Ken Vox uit Studio 1 komen.

De ontwerper had op onnavolgbare wijze stoelen en een computer, een kast vol oude langspeelplaten en twee geluiddichte studio's in een heel beperkte ruimte weten te proppen. Shirley ging naar Studio 2 en zette onderweg de waterkoker aan. In het studiootje bevond zich een groot paneel met honderden schuiven en knoppen, waarvan de mede-

werkers van de ziekenhuiszender er maar een stuk of vijf gebruikten.

Ze keek door het raam Studio 1 in. Die was natuurlijk leeg. Ken Vox was al bijna twee jaar weg bij de ziekenhuisradio. Hij was ingepikt door Metro Radio, een 'echte' zender. Maar door een onvolkomenheid in het contract mocht het ziekenhuis nog steeds zijn oude programma's herhalen. Dus dat werd steeds weer gedaan, tot er vrijwilligers kwamen om een liveprogramma te doen.

Vroeger was er op dinsdagavond een groot team aanwezig geweest, maar nu was alleen Shirley er nog. Ze vond het niet echt erg.

Ze zette de computer aan en begon de verzoeknummers op te zoeken. Na een kwartier en een kop thee had ze ze allemaal gevonden (Wise Kalifer bleek Wiz Khalifa te zijn en veel nummers leken nogal ongepast) en in het computerprogramma gezet. Ze stuurde de playlist door naar Studio 1 en was klaar om live te gaan. Het enige wat ze nog moest doen, was één nummer zoeken dat niet in het systeem zat, maar dat ze beslist op vinyl hadden. Daar had ze nog veertig minuten voor, dus ze zette de waterkoker weer aan en ging de kast in.

De planken stonden volgestouwd met vinylplaten, behalve tegen de achterwand, waar een heleboel oude radioapparatuur stond. De platen stonden op alfabet, en omdat ze zo dun waren, zaten er stukjes papier tussen om het begin van een nieuwe letter aan te geven. Je moest er een plaat tussenuit halen om te weten waar je was binnen die letter, dus het was nog aardig zoeken. Shirley begon platen in de sectie c naar voren te trekken, die helemaal op de bovenste plank stonden.

Ze zocht een plaat van een rockband die Charlie heette. Ze had er nog nooit van gehoord en degene die het verzoeknummer had aangevraagd, een man met een nekbrace, had het leuk gevonden om haar in het kort over de band te vertellen. Die was opgericht in de jaren zeventig in het Verenigd Koninkrijk, had vier leden, had tien albums uitgebracht en bestond (kennelijk) nog steeds. Het was het soort informatie dat ze niet zou onthouden – dat had ze zelfs niet gedaan toen haar geheugen op z'n best was –, maar ook de reden dat ze dit werk deed. Ze vond het prachtig dat mensen zich zo liefdevol vastklampten aan dingen die haar nooit hadden geraakt. Het herinnerde haar er voortdurend aan hoe groot de wereld eigenlijk was.

Na een paar misgrepen vond ze het album waarop volgens het systeem het nummer stond dat ze nodig had. Ze rekte zich tevreden uit om de plaat tussen de andere uit te trekken. Ze legde hem op een lagere plank en trok de volgende plaat half uit de rij, zodat ze wist waar ze hem straks weer terug moest zetten.

Daarbij stokte haar beweging even. Het volgende album was *Half-Past Tomorrow*. Chutney and the Boys. De bekende hoes met de Egyptische sfinx met een zonnebril uit de jaren zeventig, met Chutney en haar jongens erop, die staan te rocken met gitaren. Die had ze al heel lang niet gezien.

Ze deed een stap achteruit en besepte dat ze een beetje trilde. De herinneringen kwamen meteen terug – herinneringen die ze nooit kwijt zou raken. Gabe die als kind op zijn bed stond te springen met een bezem als gitaar om Chutney na te doen. ‘Half-Past Tomorrow’, het nummer waar hij geen genoeg van kon krijgen, ironisch genoeg het enige langzame nummer op het album, dat helemaal niet geschikt was voor een rockritme.

Gabe.

Hoe anders zou alles zijn als...

De waterkoker sloeg af.

En Shirley knipperde het onverzettelijke verleden weg.

Ze zette een kop thee, legde de plaat van Charlie naast de computer in het halletje en besepte dat ze nog steeds tijd overhad. Ken Vox was nog aan het praten met die ruwe charme die hem een baan bij een echte zender had opgeleverd. Ze had nog tijd om iets te doen waardoor ze zich beter zou voelen.

Ze ging weer naar de kast, maar dit keer liep ze door tot achterin, waar de oude apparatuur stond opgestapeld. Ze haalde een doos van de stapel, zoals ze bijna om de week deed. Met die doos en haar mok thee ging ze Studio 2 in, zette de doos op het bureau en maakte hem open. Er zat een oude radio in, veel groter dan de toestellen uit zelfs de vorige eeuw.

Ze zette hem aan en verbond hem met het studiopaneel, zodat ze hem beter kon horen. Meteen klonk er een scherp statisch geruis in de ruimte, het soort witte ruis dat radio's tegenwoordig niet meer kunnen

voortbrengen. Ze voelde op slag een intense warmte, nostalgie en een hevig verlangen, zo'n gevoel dat je bijna losrukte uit het heden en je terugbracht naar gelukkiger tijden. In alle zeventig jaar van haar leven had Shirley nooit iets gehoord dat zo troostend was als de statische ruis tussen radiostations.

Ze draaide aan de knop om de frequentie te veranderen en er doken stemmen op. Tuneside op 93.5, BBC Newcastle op 95.4, Metro Radio en nog vele andere. De zenders stapelden zich op naarmate ze vorderde met haar reis. Toen ze aan het eind was gekomen, schakelde ze over op de AM-band en begon opnieuw. Dit was een veel rustiger band, omdat er niet meer zoveel AM-zenders waren. De zenders die nog bestonden, waren vaak gewoon andere frequenties van BBC-stations. Maar ze zocht geen zender, ze zocht mooie ruis.

Ze vond het, zette de zweterige koptelefoon op, leunde achterover en sloot haar ogen.

Als je zo oud was als Shirley, moest je troost zoeken in kleine dingen. Dit was haar kleine ding. Rust en stilte in het halve uur tussen het opnemen van de verzoeknummers en het programma, waarin ze gewoon naar ruis kon gaan zitten luisteren en even niet hoefde te bestaan. Ze maakte haar hoofd leeg: geen Bob, geen Deena en de kinderen, geen Gabe, alleen ruis.

Als ze in koude nachten alleen in deze studio zat, was het heel gemakkelijk om in het verleden te leven. Een leven van zeventig jaar – zeventig jaar van beslissingen, zeventig jaar van fouten en vergissingen en slechte inschattingen; daar kon je kapot aan gaan. Haar lijf begaf het; de trap die ze op was gelopen zou haar (waarschijnlijk) tot volgende week uit de running houden, haar botten deden zeer en leken wel van glas, en soms deed het pijn om adem te halen. Het werd steeds moeilijker om 's ochtends op te staan en om 's avonds in slaap te vallen. In evolutionair opzicht had ze te lang geleefd. Ze was niet meer nuttig voor de soort. Ze was over tijd.

Het was belangrijk voor haar om niet in het verleden te leven. Maar dat betekende niet dat ze het niet kon doen.

'... toekomst...'

Een stem? Ze deed haar ogen open en keek naar de oude radio. Iets

tussen de ruis? Misschien een frequentiestoring. Die oude radio's waren slecht af te stellen.

Shirley ging rechtop zitten, zonder te letten op de steek in haar rug, en keek op welke frequentie ze zat. 66.2 AM. Daar zaten geen zenders in de buurt. Misschien had ze het zich maar verbeeld.

'... toen...'

Dezelfde stem.

Shirley zette de bril op die om haar nek hing. Heel langzaam draaide ze aan de knop. 66.1. Niets. 66.0. Niets. Ze draaide de andere kant op. 66.3. '... ging op weg naar de...'. De stem was nu luider. Tastbaarder. 66.40. '... in Newcastle. De honden zijn los en wij ook.'

66.4. Dat was het. Een niet-geregistreerde radiozender. Een piraat. Een zender die er niet eerder was geweest.

Ze glimlachte. Piratenzenders waren interessant. Een eenling of een kleine groep die zijn eigen uitrusting gebruikte om dingen uit te zenden. Het idee was ouder dan zij, en dat wilde wat zeggen. Het signaal moest uit de buurt komen – piratenzenders hadden meestal geen groot bereik. Het was nog steeds heel zwak, zelfs nu het werd versterkt door de apparatuur van de ziekenhuiszender. De stem klonk onvast en verwrongen, en het volume wisselde steeds. Het was bovendien een vreemd onecht klinkende stem, alsof hij uit een computer kwam. Shirleys belangstelling was meteen gewekt.

Ze drukte de koptelefoon steviger tegen haar oren. 'Zo te zien is het tijd voor het nieuws! Geen betere plek voor nieuws over Chester-Le-Street en omgeving dan 66.40 Mallet AM.'

Mallet AM. Wat een leuke naam. En ze hadden een nieuwsprogramma. Het leek bijna een gewone radiozender. Er werd veel moeite in gestoken. Wie daar ook aan het spelen was, hij deed het goed. Was het een eenzame en verveelde man of vrouw die gewoon een beetje lol maakte? Of misschien een groepje experimenterende kinderen? Wie het ook was, ze was blij dat ze het station kon beluisteren.

'Vandaag is het 10 februari,' ging de stem verder, 'dus vooruit. Een beetje luchtig nieuws vandaag, er gebeurt niet veel. Er is de laatste weken meer hondenpoep gesignaleerd in Chester Park, dus parkbeheerder Art Fowler heeft borden neergezet om de honden van het gras te weren.

Een van de borden is prompt ondergepiest door Rodney, de teckel van Fiona Smith. Het is niet bekend of Art Fowler zich al bewust is van die grove overtreding van de regels, maar jullie kunnen er zeker van zijn dat we alle ontwikkelingen in de gaten houden.'

Shirley lachte en klapte in haar handen. Het was net een echt journaal. Wat leuk. Precies wat ze nodig had; deze radiozender was geweldig.

'De huizenprijzen in Chester-Le-Street zijn flink gestegen – reden voor het gemeentebestuur om nog eens na te denken over het platgooien van een aantal leegstaande panden bij het ziekenhuis. Veel bedrijven zijn in zwaar weer geraakt in het voorbije crisisjaar en ook de huizenmarkt had eronder te lijden. Na veel haastige en naar verluidt verhitte vergaderingen in het plaatselijke gemeentehuis heeft parlements lid Ralph Harver een deal gesloten met de private onderneming Havana Housings om de kosten te drukken en nieuwe bewoners aan te trekken. Dat lijkt te werken nu de huizenmarkt zich heeft hersteld. Zo sterk zelfs dat het recreatiecentrum van Chester-Le-Street wellicht gevaar loopt om gesloten en afgebroken te worden.

Wij van Mallet AM hebben een oproep gedaan aan Harver om te bekijken hoeveel kans er is dat het recreatiecentrum hetzelfde lot zal ondergaan als veel andere plaatselijke recreatieve gelegenheden. Een sluiting zal een harde klap zijn voor de gemeenschap, vooral voor jonge gezinnen, de werknemers van het recreatiecentrum en verwoede zwemmers. We blijven de ontwikkelingen volgen.'

Shirley fronste. Ze had niet gehoord dat het Chesterbad (de plaatselijke naam voor het vierkante oude gebouw tussen Front Street en het park) met sluiting werd bedreigd. Vroeger kwam ze er vaak met de kinderen; ze zag nog het kinderbadje voor zich waarin ze hadden zitten spetteren, de gazen vlinders die aan het plafond hingen en de getekende dieren met overdreven lachebekken op de muren, en ze kon de chloorlucht nog ruiken. Het zou triest zijn als het verdween.

De nieuwslezer ging verder. 'Ten slotte heeft Steb Starith, de eigenaar van Starith's Bakery in Front Street, een akelig ongeluk gehad toen hij om 12.17 uur van de ladder viel terwijl hij een nieuw bord aan de gevel van de bakkerij wilde ophangen. Hij viel een meter naar beneden en zou zijn stuitbeen hebben gekneusd. Hij is voor controle naar het

ziekenhuis van Chester-Le-Street gebracht en moet daar minstens een nacht blijven. We weten nog niet of hij nog iets anders heeft gebroken, hoewel onze bronnen zeggen van wel. Ook over deze zaak horen jullie meer zodra we iets weten.'

Dat was vreemd. Shirley had er helemaal niets over gehoord, en ze was die middag nog door Front Street gekomen. Niemand van de borduurclub had er iets over gezegd, en die vrouwen wisten altijd alle roddels, vooral Marsha. Shirley was zelfs langs de bakkerij gelopen en had helemaal niets bijzonders opgemerkt.

'De bakkerij wordt voortgezet door Stariths kleindochter, die graag de normale openingstijden wil aanhouden.'

Misschien was dat het. Shirley was er om een uur of drie langs gekomen. De arme Seb was toen waarschijnlijk al naar dit ziekenhuis gebracht, en zijn kleindochter was alweer in de winkel bezig. Ze had niet naar binnen gekeken, dus daarom was het haar waarschijnlijk ontgaan.

'Morgen zijn we op hetzelfde uur terug met meer nieuws, maar laten we voorlopig nog even een uurtje zwoele muziek draaien, vrij van royalty's. Daar gaan we.' Na een paar seconden stilte kwam er krakerige muziek door de koptelefoon, van die mierzoete muziek die je hoorde in een hotellift.

Shirley bleef nog een paar minuten luisteren. Ze hoopte op meer nieuws, maar ze wist dat de stem was verdwenen. Daarna zette ze de koptelefoon af.

66.40 Mallet AM. Geinig. En een relatief professionele aanpak. Wie daar ook de leiding had, degene achter de microfoon had er echt aanleg voor. Hij of zij zou een aanwinst zijn voor het radioteam, want hij wist kennelijk beter met de apparatuur om te gaan dan de meeste vrijwilligers. Een piratenzender, en dat vandaag de dag. Wat verrassend. Ze moest niet vergeten het aan Deena te vertellen als ze op bezoek kwam.

Ze pakte een stukje papier en schreef de frequentie op. Pas toen keek ze op haar horloge.

Verdorie! Ze had minder dan vijf minuten; ze was zo opgegaan in haar ontdekking dat ze het hele programma was vergeten. Snel pakte ze de formulieren met verzoekjes, de plaat van Charlie en haar koude kop thee, deed de deur van Studio 1 open en ging zitten. Ken Vox was

bezig aan zijn afsluitende zinnen en ze moest klaarzitten om hem weg te draaien en het over te nemen.

In gedachten nam ze haar gebruikelijke inleiding door. De datum, de dag, een grappig feitje dat ze die week had opgedaan, en dan meteen over op de mooiste keuzes van afdeling 14. Ze hoopte altijd dat ze ergens fans had, hoewel het idee van vaste luisteraars in een ziekenhuis, waar de patiënten met het uur en zeker met de week wisselden, een beetje belachelijk was. Maar ze vond het toch leuk om het zich voor te stellen, en dit openingssalvo was wat haar fans zouden verwachten.

Ze had het leuke feitje al helemaal voorbereid: wisten jullie dat de wetenschappelijke term voor 'ijshoofdpijn' sphenopalatine ganglioneuralgie is? Ze had de term vier of vijf keer in de spiegel moeten herhalen om hem zonder haperen te kunnen uitspreken.

Ze was dus klaar. Alleen...

Ze keek naar de datum op de computer.

En toen kwam er een bizarre gedachte bij haar op. Er was iets mis met het journaal van Mallet AM. De stem op de piratenzender had gezegd dat hij het nieuws voorlas van 10 februari.

Het vreemde was dat het de negende was.